

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1910/2017
13.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Чакаревић, адвокат из ..., против тужене ББ, чији је пуномоћник Милан Ивошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1466/2016 од 23.01.2017. године, у седници од 13.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1466/2016 од 23.01.2017. године, у ставу II изреке, тако што се одбија као неоснована жалба тужиље и потврђује пресуда Основног суда у Чачку П1. 209/15 од 25.01.2016. године, у делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев за поништај решења тужене од 14.05.2010. године.

Тужиља се обавезује да туженој накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 33.000,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1. 209/15 од 25.01.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се поништи као незаконито решење туженог од 14.05.2010. године којим је отказан уговор о раду и тужена обавезе да тужиљу врати на рад на раније послове. Ставом другим изреке, тужиља је обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 233.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1466/2016 од 23.01.2017. године, донетом након расправе одржане пред другостепеним судом, ставом првим изреке укинута је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, поништено је као незаконито решење тужене од 14.05.2010. године којим је тужиљи отказан уговор о раду. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се тужена обавезе да је врати на рад. Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тужиља тражила да се тужена обавезе да је распореди на раније послове. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 340.500,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), и утврдио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код тужене засновала радни однос Уговором о раду од 29.08.2003. године. Решењем тужене од 04.06.2009. године, тужили је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе. Решењем инспектора рада од 26.08.2009. године, одложено је извршење наведеног решења до правноснажног окончања судског поступка за поништај решења о отказу уговора о раду, који је тужила покренула тужбом од 28.07.2009. године. Поступајући у складу са наведеним решењем инспектора рада, тужена је одложила извршење отказног решења тако што је тужилу вратила на рад и распоредила на радно место самосталног сарадника. Побижаним решењем од 14.05.2010. године, тужили је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе, јер је користила кредитну картицу клијента банке без овлашћења, супротно закону и актима банке, чиме је учинила повреду радне обавезе незаконито располагање средствима из члана 125. тачка 9. Појединачног колективног уговора тужене и тачком 19. Уговора о раду са странкама. Пре отказа уговора о раду, тужили је уручено писмено упозорење о отказним разлозима. Решењем инспектора рада од 25.06.2010. године, одложено је извршење побијаног решења, до правноснажног окончања судског поступка који је тужила у овој парници покренула тужбом од 09.06.2010. године. Тужени је поступајући по овом решењу инспектора рада тужилу вратио на рад 14.05.2010. године и распоредио на радно место самосталног сарадника. Тужили је отказан уговор о раду као технолошком вишку решењем туженог од 27.12.2010. године, с тим што јој радни однос престаје закључно са 30.12.2010. године, а тужила против овог решења није водила судски спор. Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 2504/13 од 06.09.2013. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П1.376/10 од 01.03.2013. године, којим је поништено решење тужене од 04.06.2009. године, којим је тужили први пут био отказан уговор о раду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, побижаним делом другостепене пресуде укинута је првостепена пресуда и поништено као незаконито решење тужене од 14.05.2010. године, којим је тужили отказан уговор о раду. По оцени другостепеног суда, у периоду од 10.06.2009. године, када је радни однос тужили престао по основу првог решења о отказу уговора о раду, па до 06.09.2013. године, када је правноснажном судском одлуком поништено то решење о отказу уговора о раду, радни однос код тужене јој није могао престати по било ком основу, јер тужила тада није ни била у радном односу код тужене, већ је враћена на рад по налогу инспектора рада, па није могла бити донета нова одлука о отказу истог уговора о раду из 2003. године и престанку радног односа тужиле по било ком основу. Другостепени суд закључује да је побијано отказно решење незаконито, јер је донето у периоду када је тужили већ био отказан уговор о раду,

иако је тужила учинила повреду радне обавезе и радне дисциплине, које су јој отказним решењем од 14.05.2010. године стављене на терет.

По оцени Врховног касационог суда, у побијаном делу другостепене пресуде погрешно је примењено материјално право када је поништено као незаконито решење тужене од 14.05.2010. године, којим је тужили отказан уговор о раду.

С обзиром да је отказно решење туженог од 04.06.2009. године поништено као незаконито правноснажном пресудом, наступиле су последице незаконитог отказа прописане чланом 191. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05...54/09), којима се радноправни статус тужиље доводи у ситуацију као да незаконитог отказа није било, па се самим тим сматра да је тужила код тужене и даље била у радном односу од 2009. године. С обзиром на наведено, тужили је побијаним решењем од 14.05.2010. године могао бити отказан уговор о раду због учињене нове повреде радне обавезе, односно радне дисциплине. Будући да је у поступку утврђено да је тужила учинила повреду радне обавезе која јој је овим отказним решењем стављена на терет, а која је била прописана општим актима тужене, те да је тужили омогућено право на одбрану достављањем писменог упозорења о постојању отказних разлога, у смислу члана 180. став 1. Закона о раду, произилази да је побијано решење о отказу уговора о раду законито у смислу члана 179. тачка 2. Закона о раду.

Из изнетих разлога, другостепена пресуда је у побијаном делу преиначена тако што је одбијена као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у овом делу.

Тужила је обавезана да туженој накнади трошкове ревизијског поступка, у складу са чланом 165. ЗПП и важећом АТ и ТТ.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић